

[Veistrup.]

af en midlertidig almindelig Sygdom, har altid Haab om at kunne vende tilbage til normale Livsformer, men for kronisk syge er det Haabløsheden, de staar over for. Lovforslaget gaar ud paa at fastsætte bestemte Regler for dem, der faktisk er Invalid, men som ikke kan komme ind under Invalidforsikringens Regel paa Grund af manglende Forsikring. Nu er det ikke manglende Ansvar med Hensyn til at forsikre sig personligt mod Sygdom og Invaliditet, men derimod svigtende Helbred, som er Aarsag til disse Menneskers fortvivlede Stilling. Efterhaanden er Forstaaelsen af Syge- og Invalidforsikringens Værdi gaaet op for Befolkningen som Helhed i den Grad, at der kun er faa, som ikke melder sig til Forsikring. Der er imidlertid her et Faatal af Mennesker, som synes at staa uden for Lovens Forudsætninger. Der er ingen Tvivl om, at Lovens Forudsætninger — deri har den ærede Ordfører for Partiet Venstre (Bækgaard) Ret — var, at alle skulde kunne hjælpes gennem Socialloven. Det er vel rigtigt, at disse Mennesker ikke behandles skønmæssigt, men at der fastsættes bestemte Regler for Hjælpens Ydelse, for saa vidt det konstateres, at deres Arbejdsevne er under Invalidegrænsen.

Det er, som jeg sagde før, kun et Faatal af Mennesker, det drejer sig om, og Udgiften er minimal. Derfor ved jeg ikke, om der er saa stor Anledning til, at ogsaa Staten skal refundere. Det drejer sig ifølge Bemærkningerne om 320 000 Kr., med andre Ord 10 Øre pr. Indbygger her i Danmark. Det er et Beløb, som der for saa vidt ikke er stor Anledning til at fordele paa forskellige Institutioner.

Der er imidlertid en Ting, som jeg gerne vil benytte Lejligheden til at spørge den højtærede Socialminister om — det fremgaar ikke af Forslaget. Naar de paa-gældende gaar ind under Invalidforsikringens Regler, altsaa kommer til at oppebære Understøttelse efter de samme Sæts, som er fastsat i Invalidforsikringsloven, maa Forholdet vel være det, at de skal behandles paa samme Maade som forudsat i Folkeforsikringslovens § 46, Stk. 3, hvorefter der ved Begæring om Invalidrente skal vedlægges Lægeerklæring, som viser, at vedkommende virkelig er Invalid. Jeg forudsætter, at det er saadan, men da det ikke staar i den foreslaaede Ændring, tillader jeg mig at spørge den højtærede Minister, om dette ikke er Mening.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lov-

forslaget til hurtig og velvillig Behandling her i Tinget.

Socialministeren (Ludvig Christensen): Jeg vil gerne takke for den velvillige Modtagelse, dette Lovforslag har faaet.

Det sidste Spørgsmaal, der blev rettet til mig af det ærede 4de Medlem for 4de Kreds (Veistrup), kan jeg besvare saadan, at kun de kronisk syge, der efter Undersøgelse af Invaliditeten konstateres at være Invalid i en saadan Grad, at de vilde kunne opnaa Invalidrente, hvis de var forsikret, vil kunne faa Hjælp efter dette Lovforslag. Det er nemlig alle de Personer, som omfattes af de to nuværende Paragraffer 247 og 248 i Forsorgsloven, og hermed har vi jo den ganske bestemte Grænse, ogsaa den sikrede ensartede Afgørelse af, hvem det er, der kan komme ind under denne Lov.

Til det ærede 11te Medlem for 5te Kreds (Bækgaard) vil jeg gerne sige, at det har været overvejet i Socialministeriet, om vi skulde søge Lovforslaget gennemført ved en Ændring i Folkeforsikringsloven eller ved den nu valgte Ændring i Forsorgsloven. En Ændring af Folkeforsikringsloven, hvorved Staten kom til at deltage i Udgifterne, vilde imidlertid betyde et Brud paa selve Folkeforsikringsprincippet, saaledes som det er nedlagt i Folkeforsikringsloven, og tillige medføre saa mange Ændringer i Folkeforsikringsloven, at vi er vejet tilbage for at gøre det, da det ikke drejer sig om et større Beløb, og da Kommunerne jo i Forvejen — i alt Fald hvis man vilde overholde det, der har været Hensigten — har været forpligtet til at afholde den væsentligste eller i alt Fald en meget væsentlig Del af de Udgifter, der nu vil komme til at falde paa dem. Det er altsaa i Virkeligheden ikke en Forøgelse af Kommunerne Udgifter, der finder Sted, paa anden Maade end, at Kommunerne kan tvinges til at give de Penge ud, som de egentlig burde have givet ud, saa længe den hidtidige Lov har eksisteret.

De øvrige Spørgsmaal, der kunde være Tale om at drøfte, vil jeg gaa ud fra, at vi kan tale om i det Udvalg, jeg forstaaer ønskes nedsat.

Bækgaard: Det skal kun være en kort Bemærkning i Anledning af den højtærede Ministers Udtalelse om, at Spørgsmaalet, om Staten bør deltage i disse Udgifter, har været overvejet. Ministeren sagde, at det vilde være et Brud paa Prin-